

ขอบคุณโอกาสที่ได้เรียนพยาบาล Many Thanks for the Opportunity to Study Nursing

รุ่งอรุณ ศีกสงคราม, พย.บ. ¹

Rung-arun Sueksongkram, B.N.S. ¹

Received: May 8, 2022 Revised: May 10, 2022 Accepted: May 11, 2022

จากเด็กบ้านนอกคนหนึ่งที่ยากจน ในชีวิตหวังเพียงแค่ได้เรียน เพราะคิดว่าการเรียนจะสร้างโอกาสหลายๆ อย่างให้กับตัวเราเอง เรียนอะไรก็ได้แต่ขอแค่ให้ได้เรียน ตอนนั้นไม่ได้ชอบที่จะเรียนพยาบาลหรือตั้งใจมาเรียนพยาบาลตั้งแต่ต้น เป็นคนค่อนข้างที่จะไม่สนใจเกี่ยวกับอาชีพทางด้านสุขภาพเหล่านี้เลย ในตอนที่สมัครเรียนนั้น มาสมัครโดยที่ไม่ได้บอกพ่อก่อน เพราะถ้าท่านทราบเรื่อง ท่านจะไม่ให้มา ท่านให้เหตุผลว่าไม่มีเงินส่งเรียน “พ่อจะเอาเงินมาจากที่ไหนส่งเรียน คงต้องขายบ้านส่งเรียนนะ” ในตอนนั้นตัวเรารู้สึกเพียงแค่ว่าอยากเรียน ถึงอย่างไรก็ต้องมาเรียนให้ได้เหมือนเป็นคนที่ดีอันมาก แต่จริง ๆ เราแค่มีความเชื่อมั่นในตนเองว่าเราต้องได้เรียนแค่นั้นเอง ส่วนเรื่องหาเงินค่อยคิดทีหลังว่าจะหาเงินมาจากที่ไหน วันที่มาสัมภาษณ์มากับเพื่อนอีก 1 คน เป็นเพื่อนสนิทจากโรงเรียนเดียวกัน พอเข้าห้องสัมภาษณ์ได้มีโอกาสเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับแม่เมื่อได้พูดถึงเรื่องการจากไปของผู้เป็นแม่ก็ทำให้น้ำตาไหลออกมาอาบแสบอย่างห้ามไม่อยู่ ในขณะที่เรากำลังหันเอามือเช็ดน้ำตา ท่ามกลางความเงิบของคนที่ในห้องสัมภาษณ์ ก็ได้ยินเสียงเปิดประตูออกจากห้องของ

อาจารย์ท่านหนึ่ง สักพักก็ได้ยินเสียงเปิดประตูเข้ามาพร้อมกับมองเห็นเท้าของคนคนหนึ่งผ่านม่านน้ำตาที่ไหลเอ่อล้นอยู่เต็มดวงตา ที่ไม่มีทีท่าว่าจะหยุดไหลเลยและอยู่ ๆ ก็มีมือที่หยิบยื่นกระดาษเช็ดน้ำตามาให้ ในตอนนั้นรู้สึกอบอุ่นในหัวใจ เป็นครั้งแรกที่เราได้รับความเอาใจใส่จากคนอื่นที่ไม่ได้รู้จักกันมาก่อน แต่เขากลับเข้าใจและหยิบยื่นความห่วงใยมาให้ ผ่านการกระทำที่แม้ไม่มีคำพูดใดๆ ปลอบใจ ก็ทำให้รู้สึกถึงสิ่งเหล่านั้นได้ เมื่อวันประกาศผลการสอบสัมภาษณ์มาถึง ปรากฏว่ามีชื่อ รุ่งอรุณ ศีกสงคราม อยู่ในนั้น ในใจรู้สึกดีใจอย่างบอกไม่ถูก อยากจะนำเรื่องราวเหล่านี้ไปบอกให้ผู้เป็นพ่อได้รับรู้ว่า ลูกสาวพ่อได้มีโอกาสเข้าเรียนพยาบาลในฐานะทุนอาจารย์แล้วนะ แต่เมื่อได้บอกออกไป สิ่งที่เกิดขึ้นก็เป็นอย่างที่เรารู้ว่า ท่านพูดเพียงว่า “เหอ” แล้วยิ้มในแวตาทของท่านไม่มีความดีใจเลยสักนิด สังเกตเห็นเพียงแวตาทที่มีความกังวลเต็มไปหมด ภาพเหตุการณ์นั้นยังคงติดตาจนถึงทุกวันนี้ เหมือนเป็นบาดแผลในใจที่แม้จะรักษาอย่างไรก็คงจะไม่มันหาย และทุกครั้งที่นึกถึงเรื่องราวเหล่านั้นก็ยังคงทำให้มีความรู้สึกเสียใจอย่างบอกไม่ถูกเช่นกัน เหมือนว่าหัวใจเรากำลังร้องให้

¹ อาจารย์ วิทยาลัยพยาบาลพระปกเกล้า จันทบุรี คณะพยาบาลศาสตร์ สถาบันพระบรมราชชนก

¹ Instructor, Phrapokklao Nursing College, Chanthaburi, Faculty of Nursing, Prabodomarajchanok Institute,
E-mail: rungarunrungring2@gmail.com

ให้เราฟังอย่างไอย่างนั้น

หลังจากนั้นเรื่องที่ยากลำบากก็มาถึง เพราะต้องหาเงินสำหรับจ่ายค่าลงทะเบียนเรียนและต้องจ่ายภายใน 4 วันข้างหน้า ตอนนั้นทราบคืออยู่แล้วว่าพ่อคงไม่มีเงินให้แน่ ๆ เพราะรายรับรายจ่ายของที่บ้าน ตัวเราเองทราบคืออยู่แล้ว และคงไม่บอกเรื่องที่ต้องใช้เงินนี้กับพ่อแน่นอน เหตุผลหนึ่งคือไม่อยากให้ท่านเครียดเกี่ยวกับเรื่องของเรา อีกหนึ่งอย่างก็คือคิดว่าเราอยากเรียนเอง เราสร้างปัญหาเอง เราก็ต้องแก้เอง จึงมีคำถามเกิดขึ้นมาในความคิด จะยืมใครดี ญาติพี่น้องก็ไม่มีใครที่พอจะหยิบยืมได้เช่นกัน เพราะคงไม่มีเหมือนกัน แต่ในความโชคร้ายก็ยังมีความโชคดีผสมอยู่ในนั้น เมื่อครูที่ปรึกษาเรียกไปคุยเรื่องความคืบหน้าของการสมัครเรียน เพราะเห็นผ่านโซเชียลว่ามีชื่อรุ่นอยู่在那นั้น เป็นเพราะความบังเอิญหรืออาจเป็นเพราะความโชคดี เพราะจังหวะเหมาะสมมาก เนื่องด้วยตอนนั้นมีรุ่นพี่มาคืนเงินที่เคยยืมจากโรงเรียนในกองทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษาต่อเป็นเงินจำนวนหนึ่งที่เพียงพอสำหรับให้เราได้ก้าวต่อไป แต่ปัญหายังคงไม่หมดไปเพราะการจะยืมเงินได้นั้นต้องมีผู้ค้ำประกัน เป็นพ่อหรือก็คงไม่ได้แน่นอน เพราะท่านไม่เพียงไม่เห็นด้วย แต่ท่านก็คงจะห้ามไม่ให้เรียนอีกตามเคย ดังนั้นจึงเหลือเพียงคนเดียวที่พอจะทำให้โอกาสที่เราได้รับนี้ได้สานต่อ นั่นก็คือป้า พี่สาวของพ่อที่เชื่อมั่นในตัวเราว่าเราจะผ่านเรื่องราวเหล่านี้ไปได้ เงินจำนวนหนึ่งหมื่นห้าพันบาทถูกโอนเข้าบัญชีธนาคารเรียบร้อย สถานีต่อไปคือ จะทำอย่างไรที่จะจ่ายเงินค่าลงทะเบียนเรียนได้ เพราะกำหนดจ่ายให้จ่ายภายในวันเสาร์และอาทิตย์ของสัปดาห์นี้เท่านั้น เหมือนมีอะไรคลอใจ เพราะช่วงเวลานั้นเป็นช่วงสิ้นเดือน คนวัยทำงานพอมีเงินเดือนก็จะมีโอกาสกลับมาเยี่ยมคนที่อยู่บ้าน พี่ที่เป็นลูกพี่ลูกน้องที่สนิทกันกลับมาเยี่ยมแม่ของเขที่บ้านในวันเสาร์ ซึ่งก็คือป้าคนที่เราพาไปเป็นคนที่ค้ำประกันในการกู้เงินโดยไม่บอกใครนั่นเอง ได้โอกาสเพราะบ้านพี่เขาอยู่ในเมือง ง่ายต่อการจ่ายเงินค่าเรียน เพราะถ้าจะให้ตัวเราไปจ่ายเองก็คงจะลำบากหลายคน เพราะบ้าน

อยู่ไกลจากตัวเมืองและห้างสรรพสินค้าเหลือเกิน ค่าใช้จ่ายคงต้องเยอะมากแน่ ๆ เราต้องตามไปเพื่อจ่ายเงินค่าลงทะเบียนเรียนในห้างสรรพสินค้าใกล้บ้านพี่เขา ความรู้สึกตอนกดเงินออกมาในมือของเรา ดีใจที่ได้รับโอกาสในการต่ออนาคต สานต่อความตั้งใจของตัวเองให้เป็นจริง จ่ายเงินเรียบร้อย สบายใจไปอีกหนึ่ง ต่อไปคงต้องหาเงินเพิ่มเพื่อเข้าเรียน ซื้อเครื่องแบบนักศึกษา ซื้อของใช้จำเป็นเข้าหอ ย้ายมาเรียน และรับน้อง ในวันรายงานตัว คงต้องใช้เงินมากพอสมควร ในช่วงที่ยังไม่ถึงวันรายงานตัวเป็นนักศึกษา ก็หางานทำที่ระยองแถวบ้านพี่สาว จักรยานไป-กลับ เพราะระยะทางก็ไม่ไกลมากมายนัก นับเป็นโอกาสดีที่เราจะได้สะดวกในการไปทำงานหาเงิน ช่วงนั้นเป็นช่วงที่ลำบากของชีวิต เวลาคือสิ่งที่จำเป็นมากสำหรับตัวเราเองที่ต้องหาเงินให้พอใช้จ่ายสำหรับค่าต่าง ๆ ในวันรายงานตัวที่จะมาถึงในอีก 2 เดือนข้างหน้า เลยทำให้ต้องทำงาน 2 ที่ เข้าทำงานที่หนึ่ง เย็นทำงานอีกที่หนึ่ง แทบจะไม่มีเวลาได้พักผ่อน ตอนนั้นคิดคำว่า "อดทนสิ เดี่ยวก็ผ่านไปได้ เรื่องแค่นี้เอง คนที่บ้านรอเราอยู่นะ" บางครั้งพูดไปยิ้มไป บางคราวพูดไปร้องไห้ไป เป็นความรู้สึกที่ยากจะอธิบาย แต่เป็นเพราะค่าเหล่านี้จึงทำให้ผ่านเรื่องที่ยากลำบากในหลาย ๆ ครามาได้ อาจเป็นค่าที่ธรรมดาสำหรับใครหลาย ๆ คน แต่เพราะมีความคิดแบบนั้นมาตั้งแต่ตอนนั้น จนถึงตอนนี้ก็ยังใช้ค่าเดิม จึงทำให้เป็นค่าที่ส่งเราจนถึงจุดนี้ได้

ในวันที่มารายงานตัว วันนั้นหอบเงินจำนวนสองหมื่นบาท ซึ่งเป็นเงินเก็บก้อนสุดท้ายที่หามาได้ ในตอนนั้น มาใช้จ่ายซื้อของและเก็บไว้ใช้ให้ครบหนึ่งเดือน ก่อนที่พ่อจะส่งเงินมาให้ หรือก่อนที่เงินจากกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) จะเข้าบัญชี ช่วงนั้นเป็นช่วงที่ต้องประหยัดมาก ๆ อาหารที่พอประทังชีวิตได้ในแต่ละวันก็เห็นจะเป็นแต่บะหมี่กึ่งสำเร็จรูปที่ซื้อตุนไว้ตอนเข้าหอพัก เป็นเรื่องที่ไม่เคยคิดเลยว่าตนเองจะผ่านช่วงเวลาเหล่านั้นมาได้ พัดลม คือสิ่งจำเป็นที่เด็กหอต้องมีมาใช้เป็นของตัวเองอย่างน้อยคนละ 1 ตัว

แต่ตอนนั้นเงินไม่พอสำหรับซื้อพัดลม ที่บ้านก็ไม่ต้อง พุดถึง เพราะมีไม่พอใช้เช่นกัน จึงไม่สามารถหยิบมาใช้ ที่หอพักได้ บางวันจึงต้องทนร้อน อาศัยอาบน้ำเพื่อ คลายความร้อนหรือรู้สึกพัดลมจากเพื่อนที่นอนฝั่ง ตรงข้ามกัน หรือแรงลมที่พัดแผ่วมาจากพัดลมกลางห้อง ช่วงแรก ๆ ไม่มีจึงต้องอดทนเป็นอย่างมาก แต่ก็ไม่ได้ น้อยใจชีวิตตัวเองมากนัก เพราะคิดว่าแค่ได้เรียน ได้มี โอกาสศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นก็ดีแค่นั้นแล้ว

หลังจากผ่านช่วงเวลาที่ยากลำบากตอนปี 1 มาได้ เมื่อเข้าปีที่ 2 เหมือนมีบางอย่างเข้ามาเล่นตลกกับชีวิต ในช่วงที่ตัวเองมีเงินไม่พอใช้ เป็นจังหวะเดียวกัน กับที่ผู้เป็นพ่อมีการเจ็บป่วยแบบกะทันหัน ต้อง admit ที่โรงพยาบาลแกลงแวงและถูกส่งตัวมารับการรักษา ต่อที่โรงพยาบาลพระปกเกล้า เนื่องจากอาการรุนแรง มากขึ้น เมื่อได้รับข่าวจากญาติ ตัวเราเองจึงออกมารอรับ พ่อที่หน้าประตูห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาลพระปกเกล้า ในใจตอนนั้นคิดไปต่าง ๆ นานา ว่าพ่อต้องอาการหนัก แน่เลยจนต้องมาถึงที่นี่ เหมือนมีอะไรมาทิ่มแทงที่ หัวใจจนทำให้รู้สึกเจ็บจี๊ดขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่ ความกลัว เริ่มเข้ามา กลัวท่านไม่อยู่กับเรา กลัวว่าท่านจะจากไป แล้วทิ้งเราไว้คนเดียวอย่างที่แม่เคยทำ ในใจตอนนั้น ไม่อยากให้มันเป็นแบบที่เราคิดเลย กลัว กลัวไปหมด เมื่อรอ refer ของโรงพยาบาลแกลงแวงมาถึง เจ้าหน้าที่ เปิดประตูท้ายรถและเห็นคนไข้ออกมา จำได้ทันทีว่า เป็นพ่อของตัวเอง เป็นช่วงเวลาที่บีบหัวใจเป็นอย่างมาก ตอนนั้นเกิดอาการปวดหัวและร้องไห้ออกมาอย่างห้าม ไม่อยู่ ทั้ง ๆ ที่ตอนแรกคิดไว้แล้วว่าจะไม่ให้พ่อเห็นน้ำตา ของเราเป็นอันขาด แต่สุดท้ายก็ทำไม่ได้... ภาพตอนนั้น ยังคงติดตา เป็นภาพที่ท่านพยายามหายใจอย่างยากลำบาก หอบจนตัวโยน และพยายามพูดเพื่อปลอบใจเราจาก การอ่านปากและการส่งสายตาว่า “พ่อไม่เป็นไร” นาที่นั้น รู้สึกได้ว่าน้ำตาทิ้งตัวออกมาจากรูขรึมกับเพื่อนแต่ก ก็ไม่ปาน ไม่เคยคิดเลยว่าจะต้องมาเห็นภาพของคนใกล้ชิด ที่เราไม่เคยเห็นท่านป่วยในรูปแบบที่แย่งขนาดนี้ กระบวนการรักษาเป็นไปอย่างรวดเร็วและทันการณ์

พ่อต้องเข้ารับการรักษาตัวเป็นเวลาหลายวัน ครอบครัว มีกันอยู่ 2 คน พ่อถูกในช่วงนั้น จึงหันไปหาโครมา เป็นที่พึ่งไม่ค่อยได้ ในเรื่องค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ค่ายารักษา ค่าอยู่ ค่ากินต่าง ๆ แต่ในเรื่องร้าย ๆ ก็ยังมีเรื่องดี ๆ เข้ามา อยู่เสมอ เพราะป้า พี่สาวของพ่อ เห็นว่าเราก่อนข้างกังวล ในเรื่องการเจ็บป่วยของพ่อ จึงอาสาเป็นคนเฝ้าไข้ และ ดูแลพ่อตลอดการเจ็บป่วย จนตัวป้าเองต้องนอน โรงพยาบาลด้วยเหตุเพราะติดเชื้ในทางเดินปัสสาวะ ตอนนั้นเราจึงต้องดูแลทั้งพ่อและป้าไปพร้อม ๆ กัน เงินเก็บที่พ่อมียู้งทั้งหมดไปกับค่าต่าง ๆ ที่มาพร้อม ๆ กัน ในช่วงนั้น ช่วงจังหวะชีวิตเป็นสิ่งที่ตัวเองไม่เคย คิดมาก่อนว่าสิ่งเหล่านี้จะเป็นจริงขึ้นมา ในช่วงที่เรา ลำบากที่สุด เป็นห่วงพ่อและป้ามากที่สุด ก็มีมือจาก ท่านผู้อุปการะที่คอยช่วยเหลือโทรมาถามไถ่ถึงความเป็นไป และถามความต้องการว่าอยากให้ช่วยในรูปแบบไหน กอปรกับถามเรื่องค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือน ท่านจึงจัดแจง ส่งเรื่องผ่านมูลนิธิศุภนิมิตแห่งประเทศไทยว่าจะส่งเงิน สำหรับค่าอยู่ ค่ากิน ค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวันทุกเดือน เดือนละสามพันบาท ตอนนั้นรู้สึกขอบคุณท่าน และ หายกังวลไปอีกหนึ่งขั้นที่ตัวเองยังพ่มีโอกาสได้เรียน ต่อไป เรื่องค่าใช้จ่ายอื่นของพ่อที่ต้องเข้าโรงพยาบาล เป็นความโชคดีของเราที่ได้รับความห่วงใยจากอาจารย์ ที่ปรึกษา ไปเยี่ยมพ่อและให้เงินมาจำนวนหนึ่งสำหรับ ซื้อของเยี่ยม และเก็บไว้ใช้จ่ายอื่น ๆ ที่จำเป็น เรื่องการ เจ็บป่วยของพ่อไปถึงผู้อำนวยการผ่านการบอกเล่า ของอาจารย์ที่ปรึกษา ท่านจึงให้ไปติดต่อกับน้องสาว ของท่านที่บ้านอยู่แกลงแวงและไปให้เขาเห็นหน้า เพื่อจะช่วยเหลือได้บ้าง เขาอาจให้ทุนการศึกษาอีก ตอนนั้น ตัวเราเองก็ได้บอกท่านไปว่า ได้รับทุนมามากมายแล้ว ให้ท่านติดต่อให้คนที่ยังไม่เคยได้รับหรือคนที่เขาลำบาก มากกว่าตัวเราเอง แต่จนแล้วจนรอด เมื่อผู้ใหญ่แนะนำ ให้ทำอะไร เราก็ควรทำตาม เพราะท่านคงจะหวังดีกับเรา วันที่พ่ออาการเริ่มดีขึ้น เราก็จพาพ่อกลับไปสังเกตอาการ ต่อที่โรงพยาบาลแกลงแวง ส่งพ่อเสร็จ ก็มีโอกาสด ได้เดินเข้าไปหาน้องสาวของผู้อำนวยการที่บ้าน เพื่อไป

ช่วยงานเล็กๆ น้อยๆ หรือทำงานบ้าน หรือช่วยคนงานของท่านเติมน้ำมันที่ปั๊ม ทำเพียงแค่ว่าอยากทำ และลาท่านเพราะต้องกลับไปดูแลพ่อต่อ ท่านจึงถามเรื่องความเป็นไป จึงมีโอกาสเล่าให้ท่านฟังเรื่องอาการของพ่อในช่วงนั้น ก่อนกลับ ในระหว่างที่ตัวเราเข้าไปในบ้านเพื่อกราบลาแม่ของท่าน น้องสาวของผู้อำนวยการก็เดินเข้ามาพร้อมยื่นเงินจำนวนหนึ่งให้แม่ของท่าน พร้อมบอกกับแม่ว่า “เงินค่าเรียนหนังสือของลูกสาว” เราก็มลงกราบและรับเงินมาตามที่ท่านพยักหน้าให้รับ คิดในใจว่า บุญคุณนี้เราจะไม่มีวันลืม และจะกลับมาตอบแทนอย่างแน่นอนค่ะ รวมถึงผู้อำนวยการด้วยเช่นกัน และตอบแทนทุกคนที่ผลักดันให้เรามายืนอยู่

ตรงจุดนี้ได้ เมื่อกลับมาหาพ่อที่รออยู่ในโรงพยาบาล และบอกเรื่องราวที่เรามีโอกาสได้ไปทำมา ท่านก็ยิ้มดีใจ แล้วบอกว่า “เป็นบุญของเราละ” เราทำได้เพียงพยักหน้าเห็นด้วยโดยไม่พูดอะไร แล้วคิดในใจว่า นี่อาจเป็นจังหวะชีวิตที่ถูกลิขิตมาให้ได้มีโอกาสพบเจอแต่คนดี ๆ ก็ได้ละค่ะ โอกาสที่ทำให้ได้เข้าเรียนพยาบาล โอกาสที่ทำให้ได้พบเจอเรื่องราวที่เป็นอุปสรรคชีวิต พบเจอความช่วยเหลือจากใครหลายๆ คน ที่ทำให้ชีวิตก้าวผ่านช่วงเวลาเหล่านั้นมาได้ และพบเจอแต่เรื่องดี ๆ อย่างเช่นในทุกวันนี้ แล้วสักวันเราจะเป็นคนนั้น คนที่มีโอกาสได้ให้โอกาสกับคนอื่น อย่างที่ตัวเราเองเคยได้รับมา ขอให้คำสัญญา